

# De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE  
14 DAGEN.

Stukken voor de Redactie tijdschrift  
Transvaalstr. 125 huis Amsterdam  
ADMINISTRATIE:  
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50  
per halfjaar.  
Losse Nummers . . 5 Cent

## De historische betekenis van de waardevermindering van de Mark.

We ontleenen aan de „Arb. Zeitung“ uit Essen 't volgende:

De Duitse klein-burgers begrijpen de wereld niet meer. Of ze ook nog zoo dikwijls de koppen bij mekaar steken en diepzinnige nationaal-economische referaten over de stabilisatie van hun Mark houden. Oom Dollar uit Amerika neemt er niet de minste nota van, maar klimt met Amerikaanse snelheid steeds hoger en hoger op de valutasladder. Alle „welenschapelijke“ autoriteiten worden opgeroepen, om dit raadsel te verklaren, maar niemand weet, wat het te betekenen heeft.

De burgerlijke staatslieden houden conferentie op conferentie, om dit probleem op te lossen. Zij meenen de dollar te kunnen schuiven, maar in 't volgende oogenblik worden zij door de dollar geschoven, en al hun „oplossingen“ omgeworpen. Kleinburgers, professoren en staatslieden staan radeloos voor de recordtabel der dollarsprongen en schudden de hoofden omdat ze niet weten, waar het heen voert. Zij begrijpen niet, dat de stijging van de dollarkoers en 't dalen van de Mark niet slechts een in de tegenwoordige toestand van het kapitalisme wortelende oorzaak maar vooral ook een diepe historische betekenis heeft.

Beide, de onmiddellijke oorzaak zoowel als de diepe historische zin, zijn ten nauwste verbonden met de concentratiewet van het kapitalisme. Dat betekent, met die ontwikkelingsdynamiek, die gaandeweg de klein-kapitalisten door de groot-kapitalisten laat verdwijnen. Zoals bij de afzonderlijke kapitalisten in ieder land deze ontwikkelingsdynamiek sterker wordt, zoo ontplooft zij haar werking ook in 't raam van 't heele wereld-kapitalisme, doordat zij de kleine staten steeds meer afhankelijk maakt van de groote staten en ten slotte hun zelfstandigheid volkomen doet verliezen. De onmiddellijke oorzaak en de diepe historische zin der waardevermindering van de Mark is daarom alleen uit deze gezichtshoek te begrijpen.

De ineenstorting der Duitse valuta laat zich verklaren uit de verplichting der Duitse regering van tijd tot tijd sommen voor schadevergoeding in Dollars aan de bourgeoisie der overwinende staten te betalen, en uit de daaruit voortvloeiende noodzaak op de beurs Dollars te kopen. Hoe groot de vraag, hoe groot de prijs.

Met behulp van deze schadevergoeding koopt de bourgeoisie der overwinende landen zich dan de productiemiddelen in Duitsland, en wel systematisch de ene fabriek na de andere, de ene onderneming na de andere. Hoe lager de Mark valt, hoe goedkoper voor de buitenlandse bourgeoisie de productiemiddelen in Duitsland te koop zijn, des te hooger in Duitse munt stijgen natuurlijk dan ook de koersen van de aandeelen der Duitse fabrieken op de beurs.

De ineenstorting van de Mark komt voort uit de Duitse bourgeoisie en haar winstbelangen in zoo verre gelegen, dat zij daardoor in staat gesteld wordt, goedkoper voor het buitenland te produceren en te leveren als het buitenland zelf. Anderzijds echter veroorzaakt het dalen der Duitse valuta haar zoo veel grotere kosten bij 't inkoop van het voor haar productie benodigde ruw materiaal in 't buitenland. De allergruotste voordeelen uit de „zenuwachtigheid“ van de Duitse Mark trekken ongestoord die industrieën in Duitsland, die onafhankelijk zijn van 't inkoop van ruw materiaal in 't buitenland, of die internationale concerns, wier omvang hen in staat stelt, het ruw materiaal in 't buitenland zelf te produceren, dan in Duitsland tot afgewerkt product te vervoeren en het dan als zodanig weer in 't buitenland terug te brengen. Daar vandaan komt het, dat pogingen tot aansluiting van kapitalistische ondernemingen in de laatste tijd vooral in deze richting opgemerkt worden.

Brede kringen der internationale bourgeoisie zijn dus sterk geïnteresseerd bij een zeer lage stand van de Duitse Mark. En de buitenlandse bourgeoisie heeft even goed als Hugo Stinnes haar goede reden, als zij streven wederkeerig ruw materiaal en eindartikel-industrie-ondernemingen in het buitenland eventueel in Duitsland in wilde, letterlijk van uur tot uur stijgende hausse, op te koop.

Door de veranderingen in de economische en politieke grondslag van Duitsland, die door de wassende aankoop van Duitse ondernemingen door de buitenlandse bourgeoisie automatisch te voorschijn geroepen worden, begint ook zijn muntstandaard, zijn valuta gaandeweg zijn karakter als financieel vertegenwoordiger van een nationaal-zelfstandige staat te verliezen.

Hoe groot de omvang deze „Ueberfremdung“, deze „vervreemding“, de uitverkoop van Duitsland door het buitenlandse kapitaal aanneemt, hoe meer het economische leven en de staat in Duitsland als een nationaal-zelfstandige, in zich gesloten eenheid, ontworpen wordt. En des te lager natuurlijk de stand der Duitse valuta en des te geringer — historisch gezien — de noodzakelijkheid van een eigen Duitse muntvoet, d.w.z. der Duitse Mark, omdat voor de bourgeoisie in het rijk van haar privaatzit het gebruik van een enkel betalingsmiddel van een en dezelfde muntstandaard gemakkelijker en goedkoper is.

De onverbiddelijke expansiedrang van het kapitalisme dwong de jonge Duitse bourgeoisie in de Nieuwjaarsnacht van 1833 tot de eerste beslissende stap op de weg tot 't opbouwen van hare nationale eenheid, alle tariefmuren binnen het Duitse rijk te verbreken, en eenige tientallen jaren later tot de tweede stap, een gemeenschappelijk betalingsmiddel, de Mark, in de plaats te stellen van de Taler, Kreuzer, Heller, Groschen enz. van de vele kleine staten. Heden — na honderd jaren — vernietigt de intussen groot geworden wereldbourgeoisie reeds groote nationale grenzen, opdat de kapitalistische handel de vrije baan over de heele aarde krijgt.

In het ontwikkelingsproces der opbouw van de nationale eenheid in Duitsland overwon de machtigste der nationale klein-staten, Pruisen, niet 't minst daardoor, dat het de toegang tot de open zee en daarmee de deur der kapitalistische wereldhandel bezat. Zijn Mark werd officieel betalingsmiddel in heel Duitsland. Wie weet, of later niet eenmaal de sterkste van de kapitalistische groepen der wereld, de Amerikaanse bourgeoisie, haar boven alles binnende Dollar tot alleenzigmakende god van deze aarde verheffen zal.

In Weenen wordt voor een deel de kroon in den handel reeds in 't geheel niet meer in betaling genomen. En de Duitse zwaar-industrie geeft er de voorkeur aan exportzaken van Duitsland naar 't buitenland alleen nog in dollars af te sluiten en te verrekenen.

In dezelfde richting als het scheppen van een internationale valuta liggen de zich wederkeerig bijna overstortende talrijke pogingen van burgerlijke professoren, om een nieuwe theorie der internationale valuta als het recept tot verwezenlijking van de hemel op aarde aan te te lijnen, om met dit patent-genescmiddel de wereld in een handomdraai gezond te maken („de wereld — dat ben ik“). Dat is voor alles het betekenisvolle, intusschen verwerkelijke voorstel van de financiële commissie van de volkerenbond, tot „gezondmaken“ van Oostenrijk, om het uitsluitende recht tot uitgifte van papiergeld, aan een door hem zelf opgerichte en geleide bank in Weenen over te dragen.

Dit voorstel heeft in de onlangs opgerichte bijeenkomst van Oostenrijk zijn verwezenlijking gevonden. Volgens de statuten dezer bank hebben in de plaats van de staat, 7 Weensche groot-banken het monopolie tot uitgifte van 't Oostenrijksche papiergeld.

Daarbij bevinden zich de grootste van 7 Weensche bankinstellingen zoo stevig in de macht van het Engelsch-Fransche kapitaal, dat dit reeds voor een jaar in staat was, de hoofdkantoren van de vroeger zelfstandige Anglo-Bank en de Länder-bank uit Weenen resp. naar Londen en Parijs te verplaatsen.

Deze ontwikkeling kan noch de Duitse noch de Oostenrijksche bourgeoisie remmen of verhinderen. Zij kan alleen doorbroken worden door de proletarische revolutie in Duitsland en Oostenrijk.

Als het Duitse en Oostenrijksche proletariaat zich

niet nog te rechten tijd tot deze daad opmaakt, dan zal de „uitverkoop van Duitsland en Oostenrijk“ voortgezet worden, en wel tot volledige ontzuiming.

Dan zal de Mark ontworpen zijn en tot de uiterste grens tot op 't nulpunt moeten zinken. Want de tendenz en laatste noodzakelijkheid voor het wereldkapitaal is het vastleggen van een gelijk munt-eenheid van de heele wereld. Zooals voor nauwelijks een half honderd jaren in het Duitsland der kleine staten al de Kreuzer, Taler, Heller, Groschen en Zilvergroschen sterven moesten, opdat de Duitse bourgeoisie haar winst zoveel gemakkelijker verrekenen kon, zoo ligt het in de ontwikkelingslijn van het wereldkapitalisme na de oorlog, ook de Mark, de Frank, de Roebel, te vernietigen en voor hen een eenheids-geld te fabriceren, als getuigenis, dat voortaan de uitbuiting van het proletariaat over de heele wereld gelijk „geregeld“ is.

Het proletariaat der heele wereld staat voor een zware, moeilijke toekomst, waaruit slechts één redding mogelijk is: de proletarische wereldrevolutie. Het Duitse proletariaat staat in de strijd tegen de wereld-bourgeoisie op de meest vooruitgeschoven post. Het moet de eerste en beslissende slag leveren. Niet zijde aan zijde met de Duitse bourgeoisie, neen, allereerst moet het deze verpletteren, terwijl het zich door de verovering van het staatsapparaat in 't bezit stelt der productiemiddelen in Duitsland! Dan zullen de valuta-zorgen vanzelf een einde nemen.

## De Londensche Conferentie.

De steeds verder voortschrijdende ineenstorting van Duitsland maakt het Duitsland onmogelijk de vereischte miljarden op tijd aan de overwinende landen te verstrekken. Zoo werd het noodzakelijk, dat de wijze heeren weer eens een conferentie belegden, om nu over een uitslag van betaling voor Duitsland te praten. De economische en financiële constellatie van de Europeesche Staten is echter van dien aard, dat men reeds van te voren 't resultaat kon voorspellen. D.w.z. nul op 't rekwest.

De Fransche en Italiaansche financiën gelijken op een haar op de Duitse. Vooral de Fransche. Frankrijk heeft niet alleen vele miljoenen te betalen aan Engeland, maar nog meer aan Amerika. Zoodat het op 't oogenblik een tekort van 90 miljard franc heeft. Frankrijk kan geen cent missen. 't Is zelfs zoo, „dat het uiterst twijfelachtig schijnt, of het Frankrijk gelukken zal, zonder zeer zware belastingen zijn begrooting binnen afzienbaren tijd in evenwicht te brengen, zelfs al mocht de schadeloosstelling in volle omvang binnen komen, waaraan eigenlijk niemand meer geloof“ (Hbld 20 Aug.) Dit klemt te meer, waar de inkomsten ver beneden de raming blijven. De opbrengsten uit belastingen en monopolies worden iedere maand minder. De opbrengst over de eerste 7 maanden bleef 852 miljoen franc beneden de raming.

Duitsland gelooft nu door een moratorium en een groote buitenlandse leening zijn kapitaalcracht weer te kunnen fundeeren. Maar zijn grootste tegenstander Frankrijk kan geen bankruik wachten.

De eischen, die Frankrijk in Londen stelde voor 't inwilligen van een moratorium waren daarom zodanig, dat het zeker wist, dat Engeland ze nooit zou toestaan. Van deze eischen noemen we:

1. Kontrolé van de Rijksbank.
2. Kontrolé in- en uitvoer.
3. Kontrolé deviezenhandel in Duitsland.
4. Extra belasting op de Ruhrkolon.
5. Kontrolé over de inkomsten uit Staatsmijnen en bosschen.

6. Deelname aan de Duitse industrie door verhooging van 't aandeelkapitaal met 26%.

Wat betekenen deze eischen? Klaar en duidelijk heeft Poincaré het gezegd: Wij willen de ruïne ontgaan. Frankrijk moet zijn kosten van herstel terugkrijgen, opdat het niet ineens zal storten. Wij zijn aan het einde van onze kracht.

Dus, de economische en financiële kracht van

van het proletariaat bewust-kommunistisch te maken en ook niet om het te bevrijden en tot de overwinning te voeren.

Want het meerendeel van het proletariaat is slecht gevoed, woont slecht, is overwerkt, heeft geen vrijen tijd om zich te ontwikkelen. Het is slecht onderwezen, heeft maar zeer spaarzame kennis en is in 't bijzonder in zulk een geestelijke afhankelijkheid van zijn geboorte af (en als klasse sedert vele eeuwen), dat het den weg naar de vrijheid niet slechts niet ziet, maar daar zelfs nog niet aan drijft te denken.

Dit kan door niemand betwijfeld worden.

Hieruit volgt dus, dat, ook wanneer het proletariaat, het grootste deel er van, zich in de bedrijfsorganisaties vereenigde, deze zwakheden een groot deel van dit grootste deel nog zouden aankleven. Nog langen tijd.

Wat zou — en zal — daarvan het gevolg zijn voor de bedrijfsorganisatie en het daarin georganiseerde deel van het proletariaat?

Er zullen vele schadelijke gevolgen uit dezen toestand van het proletariaat voortvloeien voor de bedrijfsorganisaties ontstaan. Vele gevaren.

Ten eerste: Het groote meerendeel van het proletariaat heeft door zijn bijzondere toestand als klasse dringend behoefte aan kleine verbeteringen en hervormingen en aan tegenstand tegen het slechter worden van zijne levensvoorwaarden. Zoo ellendig is zijn leven, dat het altijd, ook in de revolutie, daarna zal verlangen en daarvoor strijden. Daarom zal het de revolutie af en toe en voor korten tijd daarvoor opofferen. Het zal zijn bedrijfsorganisaties en zijn arbeidersbond ook daartoe brengen en daartoe gebruiken. Opportunisme en reformisme bedreigen de bedrijfsorganisatie en den arbeidersbond en het in hen georganiseerde deel van het proletariaat.

De bedrijfsorganisatie en de arbeidersbond zijn dus altijd blootgesteld aan het gevaar, de revolutie te saboteren ter verkrijging van kleine verbeteringen, om een schijn van macht te veroveren, om het aantal leden door het opnemen van onzuivere elementen te vergrooten enz. enz.

Er is dan ook niet aan te twijfelen, dat zelfs vele leden van de Duitse Union, evenals vele anarchisten en syndicalisten de kommunistische partij niet willen, omdat deze de revolutie boven de hervormingen plaatst.

Ten tweede bestaat het groote gevaar van het individualisme in de bedrijfsorganisaties. Door gebrek aan kennis, door egoïsme enz. zal het individu, b.v. de leider in het bedrijf, zichzelf, zijn belang (als leider) boven de revolutie stellen. Hetzelfde zal een bedrijf doen, een plaatselijke of een landelijke bond. De eenheid voor de revolutie zoo noodig, verdwijnt. Men ziet dit reeds hier en daar in Duitsland.

Een derde gevaar dreigt: Het utopisme. Door onvoldoende kennis van de werkelijkheid overschat het deel van het proletariaat, dat in den arbeidersbond georganiseerd is, zijn macht. Arbeiders in belangrijke bedrijven als voorbeeld de spoorwegen, het transportbedrijf, het mijnbedrijf, meenen, dat zij alleen de revolutie, die in West-Europa en Noord-Amerika slechts door het gezamenlijke proletariaat gewonnen kan worden, kunnen winnen.

En ten slotte — en dit is de voornaamste reden waarom bedrijfsorganisatie en arbeidersbond niet voldoende zijn — groote deelen van het proletariaat ontbreekt het aan voldoende kennis. Zij weten niet genoeg van economie en politiek, van de nationale en internationale politieke en economische gebeurtenissen, van haar samenhang en van haar invloed op de revolutie. Zij kunnen daar niet van weten door hun toestand als klasse. Daarom kunnen zij niet te rechter tijd handelend optreden. Zij handelen als zij niet, zij handelen niet wanneer zij wel handelen moeten. Zij zullen zich zeer vaak vergissen.

Al deze zwakheden van het proletariaat zijn gevolgen van zijn toestand als klasse. Met deze zwakheden moet onze taktiek rekening houden. Doen wij dit niet, dan zullen zij ons de vreeslijkste nederlaag berokkenen.

Voor een groot deel van het proletariaat kunnen die zwakheden zelfs niet veranderd worden, zoolang het kapitalisme bestaat.

Hoe kunnen wij deze zwakheden van de bedrijfsorganisatie, die het meerendeel van het proletariaat moet omvatten, doen verdwijnen, hare gevolgen verzachten?

Hoe kunnen wij ons voor het opportunisme, het individualisme, het utopisme van de bedrijfsorganisatie, voor de geringe kennis van een deel van het proletariaat hoeden?

Er is een middel.

Want niet alle proletariërs hebben te weinig kennis. En niet allen, in 't bijzonder niet zij, die grondige kennis hebben, zijn opportunisten, individualisten en utopisten. Speciaal onder het Duitse proletariaat zijn er velen, die niet slechts door hun gevoel echte revolutionairen zijn, maar die ook groote en diepe kennis hebben, politieke en economische. Marx en Engels,

Kautsky, Mehring, Bebel, Luxemburg en vele anderen hebben niet vergeefs onder hen geleefd. Nog steeds geldt hierom het woord van Marx: Het Duitse proletariaat is aan een proletarische, een werkelijke proletarische, revolutie het meest toe.

De klassenverhoudingen, de geweldige vlucht van het kapitalisme hebben gedurende de laatste zeventig jaren dit deel van het proletariaat in staat gesteld, zoo ver omhoog te komen. Een ander, grooter deel echter hebben zij teruggehouden. De verdeling in arbeidersbond en partij is dus een natuurlijk gevolg van de productieverhoudingen, van de inwerking van het kapitalisme op het proletariaat, dat daardoor in verschillende lagen verdeeld werd.

Het deel van het proletariaat, dat groote en diepe kennis heeft, te verenigen in een organisatie, deze organisatie te maken tot een grondig begrijpende en revolutionair handelende, haar in dienst te stellen van de revolutie en alléén van de revolutie, van het geheele proletariaat en alléén van het proletariaat, van de bedrijfsorganisatie en van den arbeidersbond — dat is het middel, dat alle genoemde zwakheden van de bedrijfsorganisatie, van het proletariaat, opheft of verzacht.

En deze organisatie is de kommunistische politieke partij, indien zij de werkelijke revolutionaire kommunistische partij, de goede partij is, indien zij de waarlijk wetenschappelijke, op de klassenverhoudingen van West-Europa en Noord-Amerika berustende, taktiek aanneemt.

Want zij kent de economie en de politiek, nationaal en internationaal, zij is niet opportunistisch, niet individualistisch, niet utopistisch. Zij is revolutionair, niet slechts in het hart, maar ook in het hoofd. Zij kan dus voorgaan met raad en daad. Zij gaat, als zij haar taak goed opvat, daarmede voor.

Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat in een deel van de bedrijfsorganisatie, van den arbeidersbond, niet evenzeer groote kennis en dezelfde goede eigenschappen als in de partij voorhanden zijn. Immers, alle leden der partij zijn ook leden van de bond. Het wil slechts zeggen, dat deze elementen in den bond steeds overstemd kunnen worden door de anderen die nog niet zoo ver zijn als zij. De beste elementen worden in den bond gemakkelijk geïsoleerd en geïsoleerd en hebben daardoor geen kracht. Zij krijgen eerst kracht en vergrooten deze, als zij tezamen georganiseerd zijn. \*)

Wie al deze dingen betreffende het proletariaat en de bedrijfsorganisatie ontken, die kent of het proletariaat niet, of de zaak is hem geen ernst.

De partij alleen kan „zuiver“ zijn. Door den toestand van het proletariaat als klasse.

Zij alleen kan slechts uit werkelijk-revolutionaire, helder bewuste elementen bestaan.

Zij is de eenige proletarische organisatie, die zoo kan zijn. Door de klassenverhoudingen, waarin het kapitalisme de arbeiders brengt.

En als zij de juiste, op de klassenverhoudingen berustende, taktiek volgt, dan zal zij „zuiver“ blijven.

\*) Men heeft voorgesteld, geen partijen te vormen, maar fracties in de bonden. Dit leidt tot den chaos en doemt den bond tot machteloosheid.

## Ingezonden.

Aan de Redactie van  
De Communistische Arbeider  
Oostzeedijk 352 a Rotterdam.

W.M.

De leden onzer lógo namen met bevremding kennis van het commentaar door uwe redactie geleverd op een in uw blad no. 14 van juni voorkomend artikel „S.D.A.P.sche praktijken“ (eerst laat in ons bezit gekomen).

Namens de leden moet ik U dan ook mededeelen dat wij niet aannemen dat een dergelijk commentaar de goedkeuring wegdraagt van den redacteur. Dr. H. Gorter en wij veronderstellen dat dit zonder zijn voorkennis is geplaatst door een of ander redactioneel broekje.

Immers, blood afgaande op een door U ontvangen mededeeling wordt, zonder het stuk in z'n geheel op te nemen, een voorbarig oordeel geveld.

Tot juist begrip dezer zaak verzoeken wij U ons in de gelegenheid te stellen in Uw orgaan de toedracht dezer aangelegenheid uiteen te zetten waaruit U zal kunnen klaar worden dat wanneer twee hetzelfde doen, dit daarom nog niet steeds hetzelfde is.

Omreden men dit niet voldoende in het oog heeft gehouden mogen wij concluderen dat hier op z'n zachtst genomen een voorbarigheid is ten toon gespreid die niet getuigt van sociaal inzicht.

Dit schrijven verzoeken wij U te publiceren in Uw eerstvolgend nummer en verzoeken U ons daaronder mede te deelen of U aan ons verzoek wilt voldoen

nl. een uiteenzetting onzerzijds op te nemen, waarna wij U deze zullen doen geworden.

Dankzegging bij voorbaat voor de plaatsing en goeden moed toegewenst in den sociaal strijd. Kameradschappelijk groetend.

Namens Orde XIV loge den Haag.  
DE SECRETARIS.

Antwoord van de redactie.

De leden van Loge den Haag van Orde XIV houden het ons ten goede, maar zij moeten begrijpen, dat de K.A.P. d.i. een handjevol revolutionairen proletariërs, waarvan er nog verscheidene werkloos zijn, met moeite een veertiendaagsch orgaanje uitgeven en dus niet aan andere organisaties zoo veel gastvrijheid betoonen kan, waar zij zelf al plaats te kort komt.

Den secretaris willen wij even mededeelen, dat onze p.g. Gorter geen redacteur meer is. Bij ons gaat het nl. zoo, dat om het halfjaar alle functies door anderen worden ingenomen, in dit geval dus door redactioneel broekjes. Ofschoon zij zich al verscheidene jaren in een langen broek op dit ondermaansche bewegen (letterlijk en figuurlijk) hebben zij nog nooit van Orde XIV gehoord, waarschijnlijk door de geringe luidruchtigheid dezer organisatie. Echter willen zij ons wat meer weten van het doel en de beginselen dezer, blijkbaar betere dan de kapitalistische orde. Zij houden zich daarom aanbevolen voor toezending van gegevens, ook over de betreffende zaak, doch kunnen niet beloven, dat dit alles in ons orgaan wordt opgenomen. Dit hangt geheel en al af van het gewicht en de betekenis der gebeurtenissen.

## Uit de Afdelingen.

### AMSTERDAM.

De afd. Amsterdam van de K.N.P.N. in h.b. vergadering bijeen op Maandag 17 Juli 1922, besloot de leden J. M. Buijs en P. A. Secrève te roeyen;

I. M. Buijs omdat hij als werkgever op een voor de arbeidersbeweging ontoelaatbare wijze optrad; P. A. Secrève omdat hij bovengenoemde in zijn houding vooringing en ondersteunde wat de afdeling in strijd acht met de eerste begrippen van proletarische solidariteit.

Voor de afd. A'dam  
K.A.P.N.  
HET BESTUUR

### ROTTERDAM.

Op de voorlaatste h.b. vergadering der afd. Rotterdam had een zeer heftige discussie plaats over het artikel „De zelfbewustzijnontwikkeling van het proletariaat“ in No. 16 van ons orgaan. Sommige p.g. noemden het schunnig, wantrouwen zaaiend tegen de geestelijke leiders, anarchistisch, ongeroemd gewoet, „Berlijnsch“, etc. Een der Rotterdamse p.g. voelde zich persoonlijk aangevallen door het artikel (!) en stelde voor, de redactie (die naar zijn mening onbekwaam voor haar taak is) door het P.B. te laten interpelleren en ter verantwoording roepen.

De Rotterdamse redactoren verklaarde zich daarmee accoord. Doch het is zeer de vraag, of het P.B. in deze competent is. De hoogste instantie in deze is het congres; bovendien is er nog een commissie van geschillen.

Er heeft zich reeds een afzonderlijke groep gevormd, die op het standpunt der redactie staat.

## Onze Brochures.

|                                                                                           |         |
|-------------------------------------------------------------------------------------------|---------|
| Het Communistisch Manifest . . . . .                                                      | 20 Cts. |
| De Grondslagen van het Communisme . . . . .                                               | 25 „    |
| Het Historisch Materialisme . . . . .                                                     | 40 „    |
| Klassensocialisme . . . . .                                                               | 10 „    |
| Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie . . . . .                      | 35 „    |
| De Wereldrevolutie . . . . .                                                              | 25 „    |
| Staat en Revolutie, door N. Lenin . . . . .                                               | 40 „    |
| Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij . . . . .                      | 25 „    |
| De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties) . . . . .                | 20 „    |
| De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat . . . . .                      | 12½ „   |
| De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleepstap der Intern. bourgeoisie . . . . . | 20 „    |
| Open brief aan Lenin . . . . .                                                            | 25 „    |
| Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.                                     |         |
| Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts hooger.                                   |         |



Het congres bleek het volkomen eens te zijn met onze Deutsche partij in haar stellingname tegen iedere

Deze opvatting omtrent de toestand van het kapi-

(Wordt vervolgd).

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

spreekt vanzelf, dat de loonen een dergelijke hauss

jullie werkelozen er aan, te zeggen dat er nog we

niets laten terughouden. Ons betrekkelijk klein aantal schrikt ons niet af. Wij weten, dat onze kracht thans

staat. Het mislukken van de intern conferenties van Den Haag en Londen, de nieuwe, duizelingwekkende



Frankrijk rust op de schouders van Duitsland. Voor-  
waar een kwaad kantoor.

Wij kunnen ons alleen staande houden, als we  
kredieten krijgen, zegt Poincaré. Maar datzelfde ver-  
klaart Duitsland ook. Duitsland, Frankrijk, Italië,  
ja bijna heel Europa verlangt kredieten. Van wie?  
Wie zal borg zijn? Het enige land dat Europa zou  
kunnen helpen — Amerika, verlangt goede onderpanden  
voor het helpt. Vanwaar moeten deze komen bij de  
katastrofale financiële toestand der afzonderlijke Euro-  
peesche landen?

Zoo voert ieder dus maar politiek op eigen gelegen-  
heid. Frankrijk wil met alle geweld en alle middelen  
Duitsland er toe brengen, aan Frankrijk te geven,  
wat het tot zijn stabilisatie noodig heeft. Voor  
Duitsland betekent dat volkomen schatplichtigheid  
en onderwerping aan de Franche bourgeoisie.  
Zouden de 7 eischen van Poincaré aangenomen zijn,  
dan betekende dat de worping van de Deutsche pro-  
ductie, het begin van het einde. Engeland kan  
hier geen belang bij hebben en tracht door compro-  
missen Duitsland tegemoet te komen. Maar zonder  
resultaat. Iets werkelijks tot wederoprichting of zelfs  
tot stabilisatie der kapitalistische landen kan men niet  
tot stand brengen. Steeds wordt wat lapwerk gepro-  
beerd onder het motief: Tijd gewonnen, veel gewonnen.  
Het doet denken aan het oude zieke paard, dat telkens  
als het ineenzakte naar de slaag gebracht zou worden.  
Maar telkens kwam er een kwakzalver, die weer een  
nieuw geneesmiddel aanpreept.

Zoo zullen ongetwijfeld na deze mislukte Londen-  
conferentie, andere komen. En dan zal zich het Lon-  
densche fiasco herhalen.

Welke maatregelen de wijze financiers en diplomaten  
ook nemen, De ineenstorting is niet te voor-  
komen. De doods-krisis van het kapitalisme  
is zeker.

Proletariërs! Zult ge met deze ineenstorting mee  
verkommeren? Zult gij bij de ontzettende ellende, die  
nog wacht, komen tot verstrooide revoluten, opstanden?  
Zal de verschijningsvorm van de ondergang van Europa  
de permanente ongeordende wanhoopsofstand zijn?  
Of zult ge doelbewust door middel van uwe raden  
de bezitters onteigenen, om de bedrijven in gemeen-  
schappelijk bezit te brengen?

Proletariërs! De keus kan niet moeilijk zijn. Voor-  
waars naar

de diktatuur onzer klasse.

## De Kommunistische Arbeiders Internationale K. A. I.

Het is de taak van de theorie van de klassenstrijd,  
het wezen der bestaande Internationalen bloot te leggen  
en de strijd aan te binden tegen bewuste en onbewuste  
dienaren van het wereldkapitaal.

Gaan wij terug tot de tijd van de oprichting der  
2e Internationale. Op deze trap treedt het socialistische  
internationalisme eerst op als een theoretische erken-  
ning van de komende kapitalistische ontwikkeling. Het  
lijnecht tegenovergestelde internationale klassebelang  
tegenover het nationale burgerlijke klassenbelang der  
uitbuitende klassen trad nog niet duidelijk te voorschijn.  
Het proletariaat was op deze trap van ontwikkeling

## Ons Congres.

Het buitengewone Congres onzer partij op 5 en 6  
Augustus te Utrecht gehouden, nam eenstemmig de  
thesen der K. A. I. voor de definitieve aansluiting bij  
de Komm. Arb. Internationale aan. Het congres gaf  
een duidelijk beeld van de eengezinde wil der partij  
om stelling te nemen tegen ieder die tracht onze K. A. P.  
naar het reformisme te trekken.

Geen van de afdelingen of afgevaardigden nam het  
op voor de taktiek van de uit de K. A. P. D. getreden  
groep van Berlijnsche „Kommunisten“, een taktiek die,  
zij het ook nog in bedekte termen, terugvoert naar het  
vakverenigings- en het parlementaire opportunisme.

De Nederl. K. A. P. heeft voor deze besliste afwijzing  
van elk reformisme en door het aanvaarden van de  
thesen der Komm. Arb. Intern. getoond, principieel  
volkomen riep te zijn voor de taak die haar wacht,  
en zich door niets of niemand te laten afleiden van  
den eenmaal gekozen weg.

De betekenis van het aannemen der thesen kan  
niet worden misverstaan. Het zal thans niet meer  
mogelijk zijn legenden te vormen, zoals een onbekende  
schrijver dat tracht te doen in de Berlijnsche K. A. Z.  
alsof de Nederl. Partij niet volkomen zou staan op het  
standpunt van de K. A. I. Deze legende is thans door  
het congres afdoende de kop ingedrukt. Niet een  
„Ario“, zoals de onbekende in de Berlijnsche krant  
schrijft, maar de geheele partij heeft zich, nogmaals,  
voor de K. A. I. uitgesproken.

Het congres bleek het volkomen eens te zijn met  
onze Deutsche partij in haar stellingname tegen iedere

nog mede geïnteresseerd aan 't groeien en bloeien van  
de nationale en burgerlijke staat, aan de hooger-ont-  
wikkeling der kapitalistische export, aan de overheersing en  
het nationale kap-  
vakverenigingen  
doordat het belang  
doeleinden dezer  
politieke hervorm-  
staat en bij de  
klassen.

Internationale ge-  
gevend.

De soc. dem.  
massa's met heel  
de soc. democra-  
tisme in de tijd  
de meest versch-  
interesseren, pro-  
bondgenootschappen ter versterking van de nationale  
macht voor militaristische plannen, afpersing van  
bondgenootschappen enz., was geen socialistische inter-  
nationalisme der proletarische massa's. Het was klein-  
burgerlijk pacifisme onder de dekmantel van het inter-  
nationalisme. Eischen zij meer dan liberale kleinburgers,  
als zij internationale ontwapening, vredes- en scheids-  
geregtsverdragen en opheffing der geheime diplomatie  
verlangden? Wie de massa's het vreedzaam naast  
elkander leven der naties, gegerandert door weder-  
keerige verdragen als internationalisme en socialistisch  
maatschappijideaal voorstelt, is een klein burger. Be-  
wees het imperialisme niet profondervindelijk, dat er  
in 't tijdperk der kapitaalexport, der syndicaten, trusts  
en kapitalistische wereldverbanden geen vreedzaam  
naast elkander leven meer bestond en dat deze belangen  
gebiedend de onderwerping der zwakke staten onder  
de machtigen vorderde?

De kleinburgerlijke ideaaltoestand van de nationaal-  
burgerlijke maatschappijvormen op de historische  
ladder bij het ontstaan der kapitalistische productie  
werd in deze periode binnengevoerd.

Het was schijn-internationalisme.  
In de laatste weken beleefde men met de Deutsche  
„republiek“ een gelijksoortige politiek. De reformistische  
methode van aanpassing der vakverenigingen aan het  
imperialistisch productieapparaat en dat binnengroeien  
der soc. democratie in de nationale burgerlijke staat  
was tegelijk het kleinburgerlijk ontbindingsproces der  
2e internationale en haar internationalisme.

De propagandistische werkzaamheid van de radicale  
internationalistische vleugel kon daaraan niets veran-  
deren, trots deze erkende, dat de beheersing van de  
burgerlijke nationale staat door de imperialistische  
belangen van het bank- en kartelkapitaal de verovering  
van de staat door de proletarische massa's noodzakelijk  
maakte met de politieke methoden van de scherpste  
massa-actie.

Deze theoretische vleugel was machteloos.  
In dezelfde organisatie als de reformisten werd de  
revolutionaire kracht opgevozen in verstroomde.  
Reeds het congres te Bazel in 1912 toonde de hoile  
fraseologie en de verrotte toestand dezer internationale.  
Het Europeesche imperialisme greep reeds de kleine  
Balkanvolken naar de keel, de wereldoorlog was met

poging om de Union, de revolutionaire bedrijfsorgani-  
satie, door het voeren van loonacties e.d. te maken  
tot een bastaard van de vakverenigingen. De revo-  
lutionaire bedrijfsorganisatie, die ontstaan is in de  
revolutie en die historisch en politiek alleen de taak  
heeft, de arbeidersklasse voor te bereiden voor de  
komende revolutionaire bewegingen, mag niet worden  
ondergeschikt gemaakt aan den wil van hen, die het  
reformisme weer willen binnenhalen.

Het voeren van loonstrijd is niet alleen een reform-  
istische taktiek, doch het doel van dezen strijd is  
thans ook utopisch. Door de heersche doods-crisis  
van het kapitalistische stelsel worden alle economische  
waarden, waaronder ook de loonen der arbeiders, meer  
en meer fictief.

Het waardeloos worden van het geld in Oost- en  
Midden-Europa maakt iedere loonstrijd tot een paskwil.  
Het kapitalisme spoedt naar zijn einde. Dit is prin-  
ciplele basis van onze taktiek. De economische en  
politieke gebeurtenissen van de laatste maanden stellen  
dit geweldige historische feit in steeds helderder licht.  
Alle pogingen die het kapitaal aanwendt om nieuwe  
reusachtige markten te vormen en daardoor het kapitaal  
niet mislukt, zijn mislukt, zijn mislukt.

Deze crisis wordt niet veroorzaakt door fouten of ge-  
breken in het technische apparaat van het kapitalisme,  
doch is een crisis die het hart zelf heeft aangetast.  
Het kapitalisme is in een toestand gekomen, waarin  
haar basis, de winst, wegzinkt, en daarmede het stelsel  
zelf. Want het kapitaal heeft een afkeer van afwezig-  
heid van winst als de natuur van het ledige.

Deze opvatting omtrent de toestand van het kapi-  
talisme klaar en duidelijk te hebben uitgesproken, is  
de verdienste van de, nu ook door de Nederlandsche  
partij aanvaarde, stellingen van de K. A. I. Het congres  
wees beslist af de vaagheden van het Berlijnsche  
reformisme ten aanzien van de crisis. Door het aan-  
vaarden van dit principieele standpunt heeft de Partij  
zich scherp en bewust gesteld tegenover de geheele  
kapitalistische wereld en haar knechten, de parlemen-  
tair socialistische partijen en de vakverenigingen van  
iedere soort, die nog altijd in het belang van het  
kapitaal de arbeiders trachten wijs te maken dat het  
kapitalisme zich weer zal (kunnen) herstellen. Nu deze  
principieele grondslag aanvaard was, sprak het vanzelf  
dat de verdere tactische en principieele stellingen der  
K. A. I. door het congres in hun geheel werden aan-  
genomen. De K. A. I. heeft thans een program dat  
consequent stelling neemt tegen elk reformisme, voor de  
tactiek van de proletarische revolutie, voor het zelf-  
standig revolutionair optreden van de proletarische  
massa's georganiseerd in revolutionaire bedrijfsorgani-  
saties, voor de overname der bedrijven door deze  
proletarische organisaties en voor de diktatuur van het  
proletariaat als klasse ter vestiging van het communisme.

Het aanvaarden dezer thesen sluit een periode af  
in de geschiedenis der jonge Nederl. K. A. P. De tijd  
van de voorbereiding van ons program van beginselen  
en taktiek is voorbij. Onze partijgenooten hebben thans  
alles in het werk te stellen om de partij, die nu een  
stevig gefundeerde, principieele grondslag heeft, organi-  
satorisch uit te bouwen en aan een te smeden tot een  
vast geheel van bewuste, proletarische revolutionairen.  
De partij moet dit program brengen onder de arbeiders.  
Wat nu nog slechts leeft in onze geest, moet tot

de handen te grijpen en daar omzeide dit congres met  
laffe en tweeslachtige frases de werkelijk actuele

val van de imperialistenbende en tot de sociale revo-  
lutie. In alle groote kapitalistische staten stond de  
vraag van de scherpste proletarische klassenstrijd met  
alle politieke en economische machtsmiddelen tegen  
de militaire diktatuur op de dagorde. De invengende  
crisis moest door de soc. democratie voor zuiver pro-

letarisch klassenbelang tot de machtsverovering door-  
gevoerd worden. De burgerlijke natie was op deze  
historische trap de eenheid van alle klassen der burger-  
lijke maatschappij onder de heerschappij en leiding  
der imperialistische bourgeoisie. De klassenstrijd om  
de proletarische belangen kon slechts de uiteenscheuring  
der nationale eenheid en de vernietiging der natie in  
de strijd om de macht tot doel hebben. Deze uiteen-  
scheuring en vernietiging zijn noodzakelijke perioden  
in de afrekening tusschen bourgeoisie en proletariaat.  
De klassenstrijd tegen het imperialisme maakte de  
eenheid van het proletariaat op internationale maatstaf  
in scherpste tegenstelling tot burgerlijk nationa-  
lisme tot een historische noodzakelijkheid, want het interna-  
tionalisme van het proletariaat is het noodzakelijk pro-  
duct van het uiteenscheuren of het verval der naties.

De oorlog bracht niet de verwezenlijking van het  
socialistische imperialisme. Verdediging van naderland  
strijd voor 't zelfbeschikkingsrecht der naties, national-  
godsvrede enz. waren de parolen der lattes, klein-bur-  
gerlijke soc. democratie in bijna alle landen. Het pro-  
letariaat was zelf ook nog klein-burgerlijk onmachtig,  
een nationale klasse, die zich inbeelde, zijn vaderland  
met zijn fabrieken en vakverenigingen, zijn cultuur  
met de bekrompen opvatting der soc. democratie te  
verdedigen. De soc. democratie droeg de klein-bur-  
gerlijke nationale psychologie der massa's over op haar  
politieke stelling tegenover de staat.

De sociaal-democratie van bijna alle landen  
was de klein-burgerlijke trawant van het  
roofzuchtige imperialisme en de historische  
verantwoordelijkheid voor de wereld-chaos  
en het voortbestaan daarvan kan de 2e In-  
ternationale niet meer ontkennen.

(Wordt vervolgd).

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

WERKT MET DIT BLAD.

## Leve het zelfbeschikkingsrecht.

Amerika en de Philippijnen. \*)

Het eilandrijk van meer dan 3000 eilanden tusschen  
Japan en Oost-Indië wordt samengevat onder den naam:  
de Philippijnen. De oorspronkelijke bewoners worden  
gelukkig gemaakt met moderne beschaving, die speciaal  
door Amerika wordt bijgebracht. Werken voor 't groot-  
kapitaal is 't kenmerk van moderne beschaving en zoo  
worden de inlanders ingewijd met de geheimenissen  
van kapitalistische roofbouw in de rijst, suiker, hout-  
cultures. Geheel beschaafd zijn de inlanders nog niet  
geworden. Want van de 500 miljoen Are bebouwbare  
grond zijn nog maar 300 miljoen in exploitatie.

't Blijkt ook hieruit, dat kolen-, ijzer-, koper-, goud-,  
zilver-, zwavel- en petroleum-gebieden nog in 't geheel  
niet worden geëxploiteerd. 't Sprekt vanzelf, dat  
Amerika hier nog veel beschaven moet. En de 6 groote  
banken, die zich in 't centrum, Manila, gevestigd  
hebben, zullen trouw helpen.

Onder leiding van Manuel Quezon, de voorzitter  
van de Philippijnse Senaat, bevond zich onlangs een  
delegatie te Washington, om de onafhankelijkheid  
van de Philippijnen te bewerken.

Het verzoek werd op 22 juni door de Amerikaanse  
opper-beschaver president Harding geweigerd, om te  
demonstreren, dat men niet zooveel recht heeft, als  
men macht ontwikkelen kan. Die weigering berustte  
natuurlijk geenszins op imperialistische uitbuitingsprin-  
cipes. In geene deele. Harding verklaarde aan de  
delegatie, dat ze zich waarschijnlijk steunde op het  
door de Wilsonsche leerstelling ingenomen standpunt.  
Dit standpunt heeft later aanleiding gegeven tot een  
wet, die de latere volledige vrijheid der Philippijnen  
beoogde. Harding herinnerde zijn hoorders er aan, dat  
beproefd was, deze wet zoodanig te veranderen, de  
onafhankelijkheid der eilanden terstond toe te staan.  
Maar dit voorstel werd door overwegende meerder-  
heid van het toen democratische congres verworpen.

Ach ja, die democratie ook!  
Harding wenschte de Philippijnen geluk met hun  
„strevens naar onafhankelijkheid en zelfbestuur“ en ver-  
klaarde verder, dat het enige geschilpunt de tijd van  
vrijgave betrof. „De meerderheid der Philippijnse  
burgers verlangt klaarblijkelijk scheiding en zelfbestuur.“  
Maar velen onder hen zijn van andere meening. Er zijn  
ook verzoeken tegen onafhankelijkheid gekomen.“

Hij wenschte de Philippijnen geluk met de vooruit-  
gang, die ongeveerd was in de wereld en wees  
er op, dat deze ontwikkeling onder leiding der Ver.  
Staten en in de „Atmosfeer van hoogste vrijheid“ tot  
stand gekomen was. Amerika oefent geen pressie uit  
de Philippijnse regeeringscontrole is steeds meer uit-  
gebreid, totdat de V.S. ten slotte niet meer dan de  
autoriteit van de executieve uitoefenen, zonder welke  
ze geen verantwoordelijkheid kon dragen:

„Wij steunen uw financiën, lever welks uitgaven  
gij beschikt. In 1920 lieven wij in de Veren. Staten  
3 miljoen Pesos aan invoerrechten op Philippijnse  
producten en geven dat geld aan uw schatkist. Uw  
Obligatie zijn in Amerika belastingrij, bieden u  
een gunstige markt en wij verlangen geen tegen-  
prestatie. Onze markt staat voor u open, zooncel als

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

\*) Zie Wirtschaftlicher Nachrichtendienst 27 Juli 1922.

de wege voor ons, want onze handel berust op weder-  
keerigheid onder dezelfde slag. Wij besparen u de  
kosten van diplomatische vertegenwoordiging in de  
hele wereld, en toch is uwe vrede verzekerd en gij  
wordt op gepaste wijze vertegenwoordigd“.

Zoolang de tegenwoordige verhouding voortduurt,  
staat de internationale veiligheid der Philippijnen vast.  
Bij volkomen onafhankelijkheid zoude ge de zekerheid  
verliezen. President Harding verklaarde, dat hij niet in  
't minst betwijfelt, dat de Philippijnen zich opgewassen  
gevoelen tegen de verpichtingen, die uit de onafhan-  
kelijkheid voortvloeien. Maar, het noot. Het heeft onze  
verhouding geschapen en wij hebben een verantwoor-  
ding niet alleen tegenover alle Philippijnen, maar ook  
tegenover de wereld op ons genomen. Wij hebben  
groote achting voor de wil van uwe meerderheid,  
maar ook verplichtingen tegenover uwe minderheid.“  
De tijd voor volledige onafhankelijkheid is nog niet  
gekomen, verdere voorwaartsche ontwikkeling moet  
worden afgewacht, waaruit dan zou moeten blijken,  
of de verhouding opgelost of bevestigd zal worden,  
ingeval dit dan de wensch der Philippijnen zou zijn.

## Markdebatte.

Voor één gulden wordt 507 mark betaald of wel  
rond 300 maal meer dan vóór den oorlog. Als we dit  
lezen mischien nog meer. De scherpe daling van de  
mark in de laatste dagen motiveert men in Duitsland  
algemeen met de opvatting, dat het vertrouwen in de  
mark verdwenen is, dat niemand meer markten wil  
koopen, de mark dus zonder steun is. Groote fabrieken  
hebben zich van de mark afankelijk gemaakt, d.w.z.  
dat zij haar prijzen niet in markten uitdrukken doch in  
een munteenheid, waarvan de koers vrij standvastig is.  
B.v. Dollars. Al daalt de koers van de Mark nu nog  
zoo snel, haar Dollarbeitz waarborgt haar de noodige  
grondstoffen voor het bedrijf te kunnen inkoop.  
Hadden zij haar prijzen in markten genoteerd, dan zou  
de waarde van die markten, welke bij verkoop van  
producten in haar bezit komen, na enkele dagen, b.v.  
slechts 1/3 van haar waarde hebben behouden. Voor  
den aankoop van de noodige grondstoffen zou dan  
2/3 van het benodigde bedrag gevonden moeten  
worden langs een weg die zeker geen voordeelige  
genoemd mag worden. Zelfs winkeliers, dus kooplieden  
die een betrekkelijk klein bedrijfskapitaal aanwenden,  
verwisselen iedereen dan hun marktenontvangsten tegen  
Dollars, om de waardevermindering van de mark te  
ontloopen.

Deden zij dat niet dan zouden zij moeilijk in staat  
zijn later weer nieuwe goederen in te koop.

Hieruit blijkt dus, dat zowel fabrikanten als win-  
keliers, als gevolg van de waardevermindering van de  
mark, met heel wat moeilijkheden hebben te kampen.  
Er zij nog op gewezen dat deze omzetting van markten  
in dollars een grotere aanbod van markten doet ont-  
staan wat aan de koers van de mark zeker geen goed  
doet.

De invloed van de koersdaling op de prijzen



# De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE  
14 DAGEN.

Stukken voor de Redactie tijdelijk  
Transvaalstr. 125 huis Amsterdam  
ADMINISTRATIE:  
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50  
per halfjaar.  
Losse Nummers . . 5 Cent

verbetering zal komen? Zien jullie dan een uitweg? Zijn jullie knapper dan de knappe koppen van het kapitaal, die al in een twintigtal conferenties d'r eigen sui geprakteerd hebben om die uitweg te vinden, maar hem niet gevonden hebben. En geloof maar, als er een was, dan hadden die 't gevonden, hoor! Neen, het kapitalisme heeft algedaan. 't Kan alleen: door de allerscherpste uitbuiting van de arbeiders z'n doods rijd nog wat rekken. Maar op de been komen kan 't niet meer. Honderden miljoenen menschen zijn in Oost-Europa en Azië niet meer in staat te koopen. Dat betekent, dat de fabrieken hun productie niet meer kwijt kunnen raken, dus minder moeten gaan werken. Wat weer betekent, dat de in die fabrieken werkende arbeiders zonder werk, dus zonder verdienste komen, dus ook niet meer kunnen koopen. Spint dit zelf nu maar verder uit. Waar kom je ten slotte aan toe?

En als jullie zeggen: Ja, maar vroeger hebben we ook wel eens een beroerde tijd meegemaakt. En dan kwam er tenslotte toch weer werk, dan zeggen wij: Juist, maar dat kwam dan, omdat de kapitalisten ergens op de wereld, weer een plek vonden, die nog volgestopt kon worden. En daar ging dan weer een nieuwe opleving van uit, wanneer er weer zoo een nieuw afzetgebied gevonden was. Maar dat is uit. Want we weten toch, hoe de wereldoorlog juist hierdoor ontstond, dat alles wat te verdeelen en vol te stoppen was, aan den man was gebracht. Nieuwe afzetgebieden niet meer te vinden, en de voorhanden zijnde markten gesloten. Gaan jullie 't inzien, dat er geen uitweg is? En dat wij in Holland er ook aan moeten geloven?

Duitschland gaat met de vaart van een vliegmachine naar den afgrond. Dat spreekt niemand tegen. Maar als Duitschland kapot is, dan staan wij er ook vlak voor. Wij en Frankrijk en België, kortom 't gehele Westen. Want wij zitten economisch geheel aan Duitschland vast. De crisis is overal. Alleen is ze niet overal even ver gevorderd. Maar naar die landen, waar ze al verder is gevorderd dan hier, moeten wij kijken. Die zijn ons voorland. En als die nu voor den afgrond staan, staan wij er straks voor. Daar moeten wij vandaag al rekening mee houden. Wij moeten zorgen gereed te zijn. Gereed om de diktatuur der arbeidersklasse te vestigen. Dat moeten wij, nietwaar, om aan algeheele ondergang te ontkomen. Nu reeds moeten wij, wanneer wij dat inzien er toe overgaan de vakverenigingen te vernietigen. Want die zijn ingericht op den strijd der arbeiders in het kapitalisme om wat groter deel van de winst dan de ondernemer uit zichzelf zou willen geven, om dus in het kapitalisme zelf voor de arbeiders wat meer loon, winst en arbeidstijd, kortom, wat meer levensgeluk te verkrijgen. Maar niet om het kapitalisme te verslaan en de communistische maatschappij te grondvesten.

Daarom moeten wij organisaties hebben, die zuiver en alleen zijn ingericht op ee revolutie, op den strijd om de macht.

Dat zijn de bedrijfsorganisaties. Deze zijn al opgebouwd volgens de Redengedachte. Zij hebben hun basis in het bedrijf.

Zij zijn niet om loonsrijd te voeren, of verkorting van arbeidstijd te verkrijgen, of andere „verbeteringen“ te beechten. Neen, nadenken zullen we zien, dat absoluut geen verbeteringen te beechten zijn. Veronderstel eens, dat het gelukte, loonsverhoging te verkrijgen. Dan zouden de bezitters oogenblikkelijk de meerdere kosten, door deze loonsverhoging ontstaan, op de producten leggen. Deze zouden daardoor natuurlijk duurder worden. Kon je dan met je meerder loon na de verhoging meer koopen dan ervoor? En dit is geen bloote veronderstelling, maar de werkelijkheid.

Begint dus eindelijk eens in te zien, dat de taktiek, zooals die nu nog gehuldigd wordt, niet meer deugt voor dezen tijd.

Met 't kapitalisme te haten en verder op den ouden weg voort te gaan, komen weer niet. 't Moet bij de keel gepakt worden. Dat kan alleen door jullie zelf gebeuren, arbeiders, in de bedrijven en met de bedrijfsorganisaties.

Wacht niet tot morgen, doe 't vandaag!  
Het Oosten is jullie voorland!

## Karl Liebknecht over de vakverenigingen

De Duitse soc. democratie en vakbeweging is in haar leiders van top tot teen bezoeëld, in 't moeras van kapitalistische knechtschap, ministerialistisch lukiendom, verdorven tot in 't gebeente, soppig, gedisciplineerd voor de heele wereld. Iedere ernstige klassenstrijder, iedere eerlijke internationalist, iedere oprechte socialist wendt zich voi afschuif van hen af. Het eens zoo trotsche gebouw der socialistische arbeidersorganisaties vervallen. De arbeidersbeweging voor de noodzakelijkheid van een moordende innerlijke strijd geplaatst, die jaren lang zal voortduren. Een strijd, die ondertusschen de revolutionaire krachten van het proletariaat liet verlammen, niet zwakken zal. Want de van de discipline-fetisisme de organisatieburokratie en de verouderde tactische overleveringen vrij gemaakte krachten der voorhoede, zullen de revolutionaire beweging bespoedigen, voortdrijven tot ongereimde daadkracht.  
(Uit: „Das Zuchthausurteil gegen Liebknecht“).

## „De Jongensstaking bij Werkspoor“

Hoe de Directie denkt over de vakorganisatie.

De fabriekskrant van „Werkspoor“ is een onderleiding der Directie staand kranke, dat de arbeiders elke week als geestelijk voedsel voorgereet wordt.

De Directie houdt zijn arbeiders met alles op de hoogte voor wat betreft de „fabrieksbelangen“ en tracht zooveel mogelijk langs den weg der „democratie“ een goed kapitalistische geest onder de arbeiders te brengen. In no. 57 van Zaterdag 29 juli wordt ook de Jongensstaking besproken en daarover o.m. het volgende gezegd:

### De Jongensstaking.

Op den 6den juli hebben wij weder een jongensstaking gehad, die ruim een week heeft geduurd en waaraan door de helft der jongens, voornamelijk de jongeren, werd deelgenomen.

Wij zouden van dit voorval geen verdere melding gemaakt hebben, indien niet door enkele ouderen getracht werd den indruk te vestigen, dat deze jongens inderdaad recht hadden zoo op te treden. Hiertegenover willen wij nogmaals opmerken, dat staken geen kinderwerk is. En een jongensstaking, die niet geleid wordt door een vakorganisatie die gewoon is een staking ernstig te nemen, is onder alle omstandigheden af te keuren.

Merkwaardig is vooral de laatste zinsnede, waarin zoo waardeerd wordt over de vakorganisatie wordt gesproken.

De Directie moet van spontaan verzet — al is het dan maar van jongens — niets hebben en ziet veel liever de oplossing van een conflict langs vredelievende weg, d.w.z. door gekonkel met de leiders der vakvereniging.

Wat oob de beweegreden tot staking voor de jonge arbeiders van „Werkspoor“ geweest moge zijn — uit deze waardeerde woorden over de vakorganisatie, uitgesproken door de slimme democraten van grootfabrikanten, zien we nog eens weer, welk een factor de vakorganisatie is bij de wederopbouw van het kapitalisme.

Het „georganiseerd overleg“ — dit is de tendenz die de vakorganisatie geheel beheerscht — is de hinderpaal voor de spontane, algemeene revolutionaire strijd, de zelfactie der arbeiders.

## Uit de Afdelingen.

### AMSTERDAM.

Het adres van de secretaris is:  
C. du Bruijn, Plaatijzerweg 76, Amsterdam.

### ENSCHDEDE.

Motie. De afdeling Enschede in haar huishoudelijke vergadering van 21 Augustus 1922 spreekt de groote wenschelijkheid uit dat de afd. Rotterdam haar houding ten opzichte van de groep Witte enz. ten spoedigste in een rondschrift aan alle afdelingen toelicht.

### ROTTERDAM.

Motie. De afdeling Rotterdam, bijeen in huish. vergadering 26-5-'22 verklaart:

Slechts te erkennen de K. A. P. van Duitschland, waarvan het hoofdbestuur zetelt in Essen. Zij erkent niet het bestaan van een richting Berlijn en een richting Essen, maar meent dat die menschen, die het hoofdbestuur in Essen niet erkennen zich buiten de K.A.P.D. hebben gesteld.

Zij verklaart zich tegen eenigerlei verbinding met deze reformistische elementen.

## Partijgenooten en Geestverwanten.

Indien gij Duitsch leest, abonneert u dan op: de „KAMPFRUF“ en de „KOMM. ARB. ZEITUNG“, uitgaven van het Partijbestuur der K.A.P.D. te Essen en van de Allgem. Arbeiter-Union Deutschlands.

Dit biedt u 2 voordeelen:

1o. brengt het u uitstekend Kommunistische lectuur onder de oogen.

2o. steunt gij onze Duitse kameraden in hun zwaren strijd.

Proefnummers worden gaarne verstrekt door  
J. VISSER,  
Maximiliaanstraat 3b  
Rotterdam.

## Garantiefonds.

Partijgenooten en geestverwanten wekken wij op ons blad, het eenige orgaan ener revolutionair-marxistische partij, zooveel als in hun vermogen is te steunen. Thans, meer dan ooit, is ons voortbestaan een levensvoorwaarde voor de zelfbewustzijns-ontwikkeling der arbeiders. Gelden te zenden aan de administratie of aan het bestuur van de afdeling.

## Naar 't barbarisme.

Werkloozen-ondersteuning.

WEENEN, 22 Aug. (W. B.) In verband met de alle verwachtingen overtreffende duurte besioet de regering over te gaan tot een verhooging der werklozen uitkeering van 3360 kronen voor ongehuwde en van 4480 kronen voor gehuwde lieden. Hierbij komt een broodbijslag van 165 kronen per hoofd en per dag.

Zooals we weten kost een brood op 't oogenblik 5700 kronen.

### Zieke kinderen.

Volgens een draadloosbericht uit Berlijn zijn door de gemeente-schoolarts te Heidelberg van de 4000 schoolkinderen, 2408, dus 60 % min of meer ziek bevonden. (Hbl.)

### Arme stakkers.

Dezer dagen werden te Doetinchem 4 kinderen aangehouden. Ze waren 5, 6, 7 en 11 jaar. De kinderen waren de hel van hun geboorte ontvlucht en trokken bedelend van stad tot stad. De politie pakte ze op en transporteerde ze weer naar hun geboortestad naar Oberhausen.

## Het nieuwe eigendomsrecht in Rusland.

Na 't mislukken der Haagsche conferentie laat Litwinof zich in de Moskousche pers als volgt uit:

Met algemeene conferentie's laten we ons niet meer in. In de toekomst zullen we afzonderlijke onderhandelingen voeren met de verschillende machten. Ook onderhandelingen met afzonderlijke financiële machten zijn ons welkom. Hiertoe heeft het commissariaat van justitie tegen de a.s. zitting van de Russische centrale executie een ontwerp betreffende het privaatrecht erkent grondwettig het recht op privaatrecht en de plicht van de staat, dit recht te beschermen. De rechten van buitenlanders in Rusland worden in 't bijzonder beschermd. Land en onroerende goederen (huizen enz.) kunnen voor zeer lange tijdperken in pacht gegeven worden.

## Friedrich Engels over „Eenheid“.

Men moet zich door 't geschreeuw naar „Eenheid“ niet van de wijs laten brengen. Die dit woord 't meest in de mond hebben, zijn de grootste tweedracht zaaiers, de aanstichters van alle spijlsing, die over niets schreeuwen dan over „Eenheid“. Deze Eenheidstanaiekers zijn of bekrompen hooften, die alles tot één brei willen maken, die slecht hoeft te bezinnen, om de verschillen in veel scherper tegenstellingen weer te voorschijn te doen komen, omdat ze dan bij elkaar zijn, of 't zijn menschen, die de beweging bewust of onbewust willen vervalschen. In ons leven hebben we met niemand meer last en moeite gehad, dan met de Eenheidsschreeuwers.

(Uit een brief van Engels van 20 Juni 1878).

## Onze Brochures.

|                                                                                           |         |
|-------------------------------------------------------------------------------------------|---------|
| Het Communistisch Manifest . . . . .                                                      | 20 Cts. |
| De Grondslagen van het Communisme . . . . .                                               | 25 „    |
| Het Historisch Materialisme . . . . .                                                     | 40 „    |
| Klassemorale . . . . .                                                                    | 10 „    |
| Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie . . . . .                      | 35 „    |
| De Wereldrevolutie . . . . .                                                              | 25 „    |
| Staat en Revolutie, door N. Lenin . . . . .                                               | 40 „    |
| Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij . . . . .                      | 25 „    |
| De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties) . . . . .                | 20 „    |
| De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat . . . . .                      | 12½ „   |
| De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleeptouw der Intern. bourgeoisie . . . . . | 20 „    |
| Open brief aan Lenin . . . . .                                                            | 25 „    |
| Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.                                     |         |
| Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.                                  |         |

## De communisten en bezuiniging.

Blijkens „De Tribune“ stelden de raadsleden Wijnkoop, Colijn en Lisser den Gemeenteraad voor, te besluiten:

1o. het aantal wethouders met twee te verminderen;

2o. het salaris der wethouders met f 3000 te verminderen;

3o. den pensioengrondslag der wethouders evenredig te verminderen.

Verder lezen wij, dat genoemde heeren bij de begrooing met een voorstel zullen komen, tot belangrijke vermindering van het salaris van den burgemeester. (Hbl.)

Als dat niet helpt, helpt niemendal. Nog steeds waren er arbeiders, die werkelijk meenden, dat de Communistische partij tegen kapitalistische opbouw was. Ze herinnerden zich nog, hoe „De Tribune“ tegen de N. A. S.-leiders uitpakte, omdat deze ook tot de „opbouwers“ behoorden. De „opbouwers“ moesten er uit, omdat in 't huidige stadium de kapitalistische wereld, die zich op de rand van de afgrond bevindt, niet opgebouwd, maar in die afgrond gestooten moest worden.

## Geen opbouw, maar de proletarische revolutie.

Maar onze C. P.-ers hadden zich toen zeker „vergist“. Wat trouwens in de beste families voorkomt. De zaak is nu dus voor elkaar. Voor alle arbeiders is 't nu volkomen duidelijk, dat er één gesloten bezuinigersfront is, van Ruijsch de Beerenbroeck tot Wijnkoop. Voor alle arbeiders moet 't nu duidelijk zijn, dat ook de C. P. tot de bezuinigings- en opbouwers-maniakken behoort. Opbouw, natuurlijk op kapitalistische basis.

De C. P. geeft zich altijd uit voor de eenige revolutionaire partij. En als men moest afgaan op de zeggwijze: „Wie 't hardste schreeuwt, heeft gelijk“, ja, dan zou men 't inderdaad oogenblikkelijk volmondig toegeven. Edoch, wij voelen niet veel voor die zeggwijze en hebben in dit geval meer op met: „de spraak dient dikwijls, om de gedachten te verbergen“.

Waarin zit nu 't revolutionaire van bovenstaande, nooit volprezen voorstellen? Ondermijnen ze een pijler van 't burgerlijk gezag? Zit er iets specifiek communistisch in?

Neen, 't zijn doodgewone burgermans voorstellen. Dat doodgewone burgermanntjes zoiets kunnen voorstellen, dat men daarvoor geen communist behoefte te zijn, blijkt bijv. hieruit, dat in de Engelsche liberale pers stemmen opgaan, om een voorbeeld van bezuiniging aan 't volk te geven en de ministersalarissen te verlagen.

Overigens is 't voorstel de salarissen der wethouders te verminderen niet onaardig. Zou het daaruit voortspruiten, dat Wp enz. zelf geen wethouder zijn en 't ook niet kunnen worden? Want hoewel de C. P. plotseling zoo zuinig wordt, stemde ze wel voor een verhoging met f 1000 der

### salarissen van Kamerleden.

Met de politie komt de C. P. langzamerhand ook op betere voet. Natuurlijk kan je niet alles ineens veranderen. Ze schiedt nog wel eens op de politie. Maar in Dordrecht stemde ze voor

### uitbreiding van het politiecorps.

En nu zal men voorstellen de Amsterdamsche opperpolitieagent z'n salaris te verminderen. Wat natuurlijk een sanctioneerend, een in bescherming nemen van de politie is. Waarom tegenover het militarisme geen man en geen cent,

en voor de politie wel mannen en wel centen?

Uit al deze bokkesprongen van een zich communistisch noemende partij mogen de arbeiders leeren, dat ze niet kommunistisch is. Zij mogen hieruit leeren, dat de C. P., sectie van de 3e Internationale, zich niet plaatst tegenover de burgermaatschappij maar

zich op de dezelfde bodem stelt. Zij mogen daaruit leeren, dat er in de grond van de zaak geen verschil bestaat tusschen C. P. en S. D. A. P. 't Zijn verschillende firma's, die dezelfde artikelen verkoopen: opbouw, reformisme, bezuiniging.

De taak van een kommunistische partij is in 't huidige stadium, alle illusie's uit de arbeiderskoppen te verbanen. Zij moet de arbeiders zeggen, dat heel de burgerlijke wereld haar bezuinigingsgeschiedw aanheft, om 't proletariaat dieper in 't moeras te drukken, dat bezuiniging niets baat.

dat ondanks hervormingen en bezuiniging de chaos voortduurt, zodat onder de dictatuur van onze klasse de opbouw pas kan beginnen, op de grondslag van 't gemeenschappelijk bezit der productiemiddelen.

## Waar blijven de centen?

Het orgaan van het N. V. V. geeft in z'n nummer van 9 Sept. eenige interessante cijfers. Daaruit blijkt, dat alle metaalbewerksbonden in Nederland zoowat 51.000 leden omvatten.

Wat voor ons belangrijker is, is 't volgende:

In 1920 werd in totaal door al die bonden ontvangen: ruim f 1.426.000. Uitgegeven werd bijna f 957.000. De rest werd „overgespaard“. Die vakbonden zijn dus echte, ouwe „potters“. Ze leggen maar eventjes bijna ½ gedeelte op zij, om de bonden „rijk“ te maken. Zoo hadden ze nu met mekaar op 1 Jan. 1921 een totaal vermogen van bijna f 851.000. Dat loopt al aardig naar 't miljoen.

Wie heeft 't betaald? Jan Boezeroen!

Nu dacht je zeker, dat de rest dat is ½ voor de strijd gebruikt werd. Mis, kameraad. Daar moet eerst van betaald worden: gesalarieerde bestuurders, reis- en verblijfskosten, burekosten en weet ik wat nog meer. Maar affijn. 't Slot van de zaak is, dat er voor de eigenlijke strijd

### ZOOWAT NIETS OVER BLIJFT.

Hoeveel er in 1920 aan strijd is besteed, vermeldt het blad niet. Maar het geeft wel die getallen over 1921. Hoewel de heeren bijna f 851.000 hadden opgepot en de ontvangsten, volgens de maatstaf van 1920, ongeveer f 1.400.000 geweest moeten zijn, werd in 1921

### AAN STRIJD F 107.570 UITGEGEVEN.

Dat is dus een dikke honderdduizend gulden voor strijd in 't ontzettende reactie-jaar 1921!

't Is zoo welletjes! Metaalbewerks, ga maar braaf voort te contribuieren. Je bonden worden rijk. En je verschaft velen en goed stuk brood.

## Max Hölz gefolterd.

Brandier, de voorzitter van de V. K. P. D., de Duitse C. P., stelde zich in het proces, dat tegen hem gevoerd werd, geheel op de bodem der burgerlijke rechtsorde en trachtte aan te toonen dat of zijn daden niet onder de burgerlijke strafwet vielen, of dat zij slechts geringe straf verdienden.

Anders Max Hölz. Hij toonde zich in zijn proces, hem door de Duitse bourgeoisie aangedaan, als een consequent revolutionair proletarier, die de dingen neemt, nuchter, zooals ze zijn, n.l. een onverbeddijk, onverzoenlijke oorlog tusschen de twee klassen, bourgeoisie en proletariaat. Hij tracht niet vrij te pleiten voor de burgerlijke wet; hij neemt die daden op zich; val daarentegen de burgerlijke maatschappij aan en de rechtvaardigst als haar klasse-apparaat.

Welke een haat, dat verwekte bij de huidige heerschende machten, laat zich denken! En die haat koelen zij op gruwbare wijze. Hoort wat Max Hölz onder meer schrijft uit het tuchthuis — in Duitschland erger dan een gewone gevangenis — te München:

„Aan de revolutionaire arbeiders!“

„Als ik voor veertien maanden door het buitengewone bloedrecht te Moabit tot evenslange tuchthuisstraf ver-

oordeeld werd, had ik de vaste wil die lange en onbepaalde tijd van vrijheidsberoving op mij te nemen. Ik wilde wachten tot de ijfren kracht der ontwakende arbeiders niet alleen voor mij, maar voor alle revolutionaire strijders de beulendeuren zou openen. Kameraden, voor veertien maanden kon ik nog niet weten, dat ik in het tuchthuis lichamelijk en geestelijk zoo vreeselijk gemarteld zou worden als nu het geval is. Dat ik waagde den Berlijnschen uitzonderingsrecht in de taal van klassenbewuste arbeiders de verachting van het geheele revolutionaire proletariaat in het gezicht te slijngen, vergeldt men mij hier in het tuchthuis honderdvoudig. Nadat door de oorlog van vier jaren en de twee-jarige vervolging mijn lichaam verwoest is, werd ik hier in het tuchthuis door vijf opzigers beestachtig mishandeld. Driemaal werd ik in de folterkamer gesleept, waarin ik gedeeltelijk volkomen naakt moest blijven“.

Nadat Max Hölz nog uitvoerig gesproken heeft over de schanddaden van de gevangenisdirecteur. („Bij deze lichamelijke kerkering komt nog de geestelijke marteling door de chicanes van de directeur“) kondigt hij aan in hongerstaking te gaan en doet een beroep op de revolutionaire arbeiders hun plicht te doen en hem door hun strijd te steunen. (Zie Berlijnsche K.A.Z. No. 60).

De Duitse sociaal-democraten verguizen natuurlijk deze „moordenaar“ en „brandstichter“, zooals zij hem noemen. En een woord van protest tegen de martelingen, dezen strijder aangedaan (wiens voornaamste misdaad, welke men hem ten laste legde, n.l. het doodschieten van een grootgrondbezitter niet eens bewezen blijkt te zijn) moeten men van hen, die zoo de mond vol hebben over de bestraffing der sociaal-revolutionairen in Rusland, niet verwachten.

Ook de K. P. D., de officiële Duitse C.-er's komen Max Hölz niet zonder reserves te hulp. Zij spreken wel sympathie met hem uit, doen doen een beroep de klasse, justitie van het kapitaal, het proces te herzien, maar houden tevens telkens weer Max Hölz voor wat zij als zijn fout zien, n.l. dat daden als van hem het kapitalisme niet kunnen omverwerpen. Waarbij zij vergeten dat juist door zulke onverschrokken, koene daden, de massa (dat is waar) het kapitalisme ten val moet brengen, in beweging gebracht wordt.

Alleen de K. A. P. D. koos van de aanvang af geheel zijn partij. En thans ook weer verwijt zij de arbeiders hun plicht te verzuken door hun beste medestrijders ter dood te laten brengen zonder een vinger uit te steken. En de K. A. Z. schrijft: „Hier helpen geen resoluties meer, evenmin als de arbeidersklasse een paar centen toelage helpen. Het wordt allerhoogste tijd, dat 't ernst wordt met de strijd, die een strijd om eigen bevrijding is.“

Verschenen:

## De Sowjet-Regering en de 3e Int. op sleeptouw der Intern. Bourgeoisie.

## Het N. V. V. voor stukwerk.

„De Strijd“ van 9 Sept. gaat zich aan een bespreking van de „dwaze“ staking bij de bouw associaties te buiten. Daarbij komt echter onder de vele onthoezingen, die de bourgeoisie met genoegen zal lezen, één voor, die ze buitengewoon zal toejuichen. 't Blad vindt de loonregeling of de associaties niet kapitalistisch genoeg. En het gaat dan verder:

„De tweede fout in de loonregeling lijkt ons het gemis aan stukwerk waarvoor individueel loonverschil onmogelijk wordt.“

't Proletariaat wete hieruit, dat het bij de afschaffing van 't ontzettende afjakkersysteem, dat stukwerk heet, niet alleen de bourgeoisie, maar ook haar handlangers de vakbeweging, moet overwinnen.